

Gouden uren

Vanmorgen hebben we weer gezongen in het Broederhuis.

Bij aankomst werden we bij de deur al hartelijk begroet door de man met de baard.

Hij wees op de krant in zijn hand: "Hebben jullie deze al gelezen vandaag? Ik sta erin omdat ik 100 jaar geworden ben."

Het zijn mooie mensen die hier verblijven.

Sommigen gaan meteen aan de tafel zitten als we onze gitaren uitpakken.

De pianist is deze keer ook aangeschoven.

Hij zit echt te wachten tot we beginnen en zingt even later met glinsterende ogen mee met kinderliedjes die we gisteren toevoegden aan ons repertoire.

Liedjes die zo simpel zijn en toch zoveel vreugde brengen, ook bij onszelf.

We maken er tweede stemmen bij en dan klinken ze ineens verdomd mooi.

Liedjes uit de oude doos wisselen we af met luisterliedjes.

Als Marijke zingt, leun ik wat achterover en kijk om me heen.

Ik zie gesloten genietende ogen, verwondering, een traan over een wang, een lach, een blik van herkenning.

De een na de ander wordt aangeschoven of komt zelf aanschuifelen.

Voller en voller wordt het.

De sfeer is gemoedelijk en er wordt steeds meer mee gezongen.

Mensen van de verpleging blijven even geleund tegen een deurpost staan luisteren, of lopen uit volle borst meezingend voorbij met stralende gezichten.

Geluk overspoelt me.

De mevrouw met de parels is er intussen ook. Zij is een wonderschone verschijning zoals ze rank en rechtop zit met haar zilvergrijze haren in een knot en de glanzende rijen parelsnoeren losjes om de hals gedrapeerd.

Speciaal voor haar zingt Marijke het Roodborstje. Haar hele gezicht klaart op.

Na het echt allerlaatste liedje vraagt de pianist drie keer wanneer we weer komen.

Hij vergeet het telkens weer.

Een kleine man die me tot nu toe niet zo opgevallen was, behoedt mijn gitaar voor een val,

wacht tot we al onze spullen hebben verzameld,

wacht tot we iedereen gedag gezegd hebben,

loopt mee naar de gang waar wij eerst nog naar de wc willen,

wacht tot we klaar zijn en begeleid ons dan naar de uitgang.

"Ik laat jullie even uit, zelf mag ik niet naar buiten."

Uitbundig zwaaiend blijft hij achter in de donkere gang.

Het waren weer gouden uren.